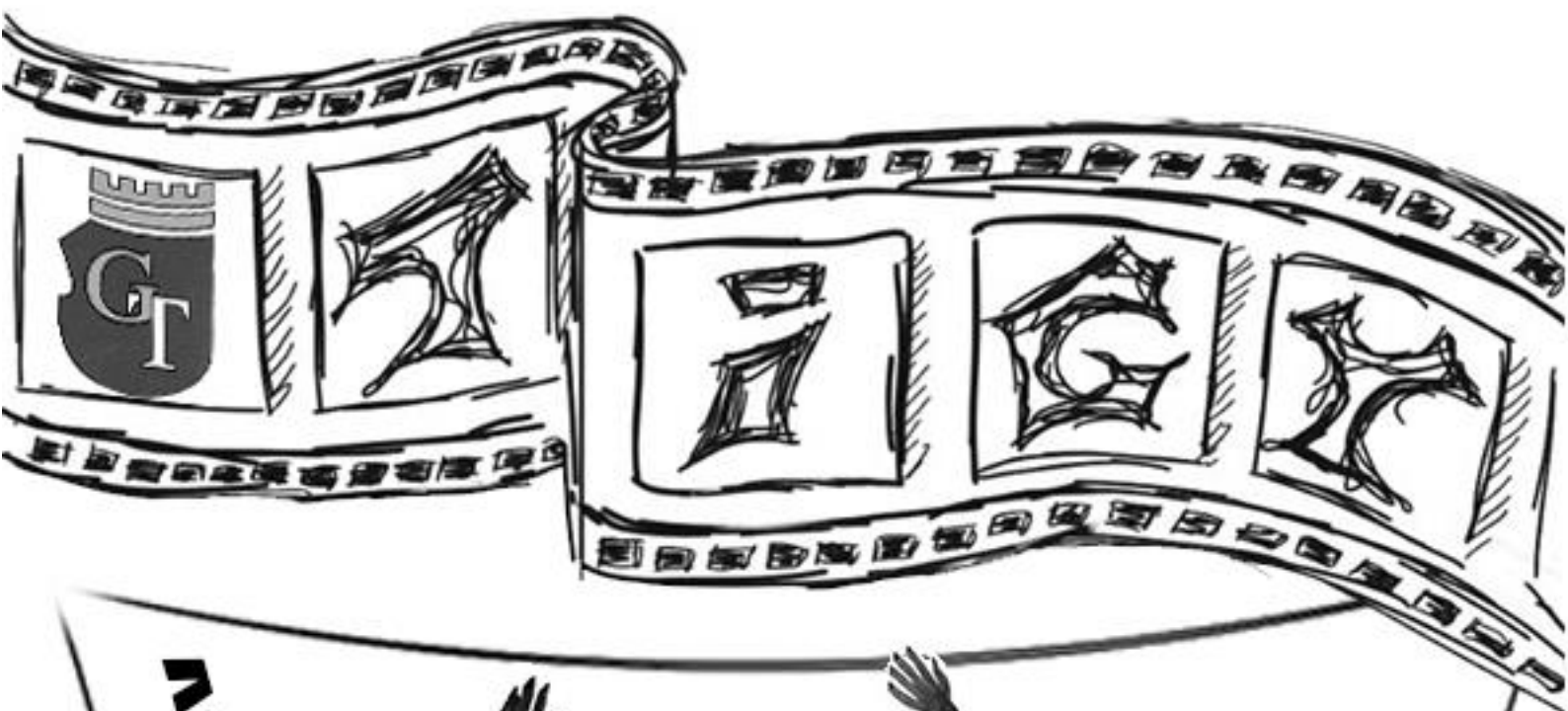
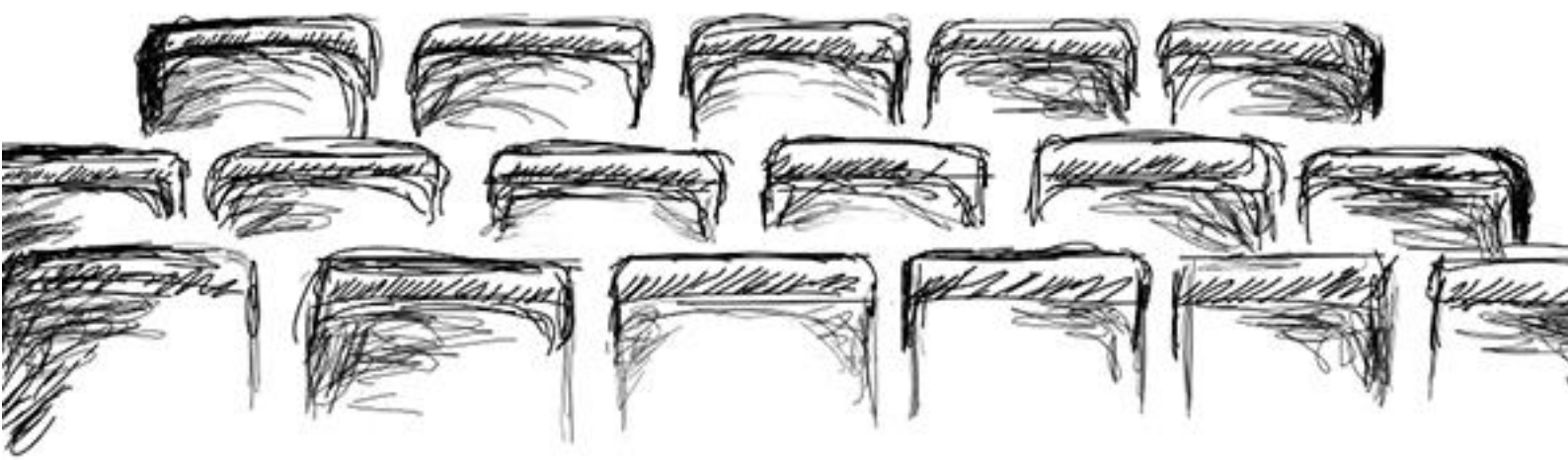

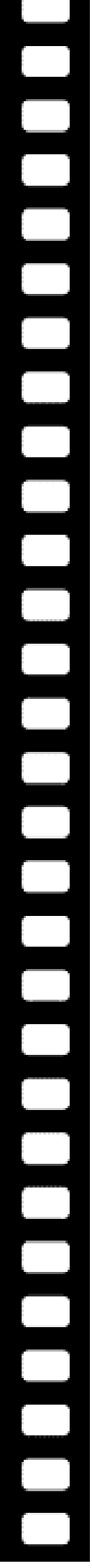

GYMNÁZIUM TIŠNOV

Podzim 2024

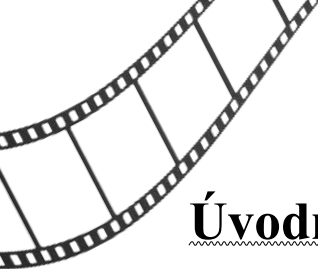

Podzim 2024

<u>ÚVODNÍ SLOVO:</u>	4
<u>RUBRIKA DOPORUČENÍ</u>	5
<u>Filmy na podzim</u>	8
<u>Jak prožít či přežít podzim a příchod zimy?</u>	10
<u>Plot twisty a videohry</u>	12
<u>PRÓZA OD ŽÁKŮ</u>	12
<u>Blednutí</u>	14
<u>Metropoliis</u>	18
<u>BÁSNIČKY</u>	18
<u>Už neusnu</u>	18
<u>Básně od Anonyma</u>	19
<u>Boj</u>	22
<u>ROZHOVOR S TIGY ON AIR</u>	23
<u>PERLIČKY</u>	

Podpořte nás:

Rád píšeš či v hodině učitel řekl
něco nezapomenutelného?
Poděl se o to s námi a pošli to na
email:
TeamTigy@gym-tisnov.cz, nebo
hoď perličku do schránky
v prvním patře

Úvodní slovo:

Po podzimních prázdninách a s příchodem nového školního roku se navracíme i my s novým vydáním časopisu TiGy. Nejdříve bychom rádi zmínili, jakou radost nám udělal ohlas k našemu novému designu, který jsme odhalili v letním vydání. Vytiskované kopie zmizely takřka ihned, a dokonce jsme museli dělat dotisk. To značí, že se vám náš nový styl líbí, a proto se budeme snažit ho nadále vylepšovat.

Další důležitá informace se pojí ke vzniku oficiálního TiGy discordu, který nám umožňuje lépe a rychleji vytvářet nová čísla a je přístupný všem. Pokud máte zájem se podělit o nějaký text, podívat se na starší vydání či máte nápad, jak časopis zlepšit, naskenujte QR kód umístěný níže na stránce.

Na schránku pro perličky v mezipatře hlavní budovy byla přidána krásná malba od Terezy Dvořáčkové. Pokud budete mít čas se pokochat, určitě si ji prohlédněte – a můžete do ní taky rovnou něco hodit.

Jménem redakce TiGy vám přeji úspěšný čas probíhajícího podzimu a doufám, že si toto vydání užijete.

Rostislav Vermouzek

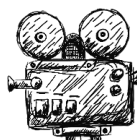
Odkaz na discord

Rubrika doporučení

Slovo redakce: Stejně jako v minulém vydání je tu filmová rubrika s novými tipy na podzimní filmy. Jsou to většinou melancholické až hororové filmy, což se do tohoto období skvěle hodí. Přišel podzim a s ním i naše tipy, jak se připravit na příchod zimy. O tom je následující článek, v němž se dozvíte nejen o skvělém receptu na Cinnamon Rolls, ale třeba vám pomůžeme i s tím, co na sebe. Poslední text této části se zabývá videohrami ve spojitosti s využíváním plot twistů. Snaží se ukázat, že hry nejsou jen médium zábavné, ale i umělecké.

Filmy na podzim

Dead Poets Society

Režie: Peter Weir

1989 ★★★★★

Nádherný a dojemný film s překrásnou atmosférou, pro lidi, kteří rádi přemýšlí nad životem. Na chlapeckou akademii ve Vermontu nastoupí nový učitel John Keating, aby zde učil literaturu. Jeho způsoby učení jsou poněkud nevšední, ale dokáže tím žákům předat mnohem více, než kdokoli jiný. Neil Perry, Todd Anderson a další žáci si ho velmi oblíbí a rozhodnou se obnovit Společnost mrtvých básníků, které byl právě jejich učitel dříve členem. Nemají tušení, kam až je toto rozhodnutí dovede.

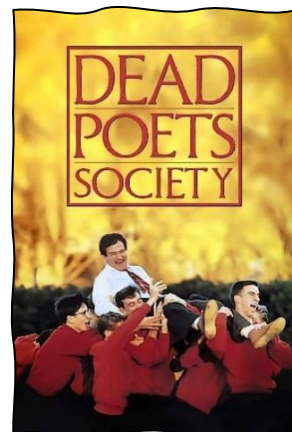

Foto: www.rottentomatoes.com

Coraline

Režie: Peter Weir

2009 ★★★★★

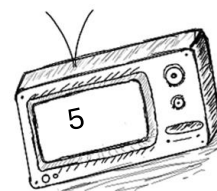
Foto: www.hollywoodreporter.com

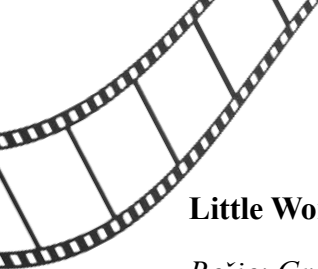
Jedenáctiletá Koralína Jones se s rodiči přestěhuje na venkov. Vše jí přijde nudné, její rodiče jsou neustále přepracovaní a nemají na ni čas. Zvědavá Koralína proto neustále hledá cestu, jak se nějak zabavit, až v obýváku najde tajemná malá dvířka. Zprvu se zdají zcela obyčejná a vchod do nich je zazděný, v noci se ale stane něco nečekaného a dvířky proleze do jiného

světa. Svět se zdá zcela stejný, jen její rodiče mají místo očí knoflíky.

Vše je ale dokonalé. Její rodiče se jí věnují a nic nemá chybu do té doby, dokud jí k narozeninám její „druhá“ matka nedá knoflíky a jehlu.

Překrásně propracovaný animovaný film, který nemá chybu a jeho napjatá a děsivá nálada vás okamžitě vtáhne do děje.

Little Women

Režie: Greta Gerwig

2019 ★★★★★

Autentický a dojemný film, inspirovaný románem Louisy May Alcottové, pojednává o životě sester Jo, Meg, Amy a Beth Marchových, které v průběhu filmu dospívají, stávají se ženami a každá z nich se snaží prožít život podle svého. Jo se snaží prosadit jako autorka, Meg se vdává a Amy se věnuje umění v Paříži. Nemoc jejich sestry Beth jejich životy ale opět spojí.

Foto: www.nytimes.com

Corpse Bride

Režie: Tim Burton, Mike Johnson

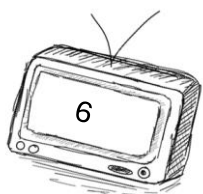
2005 ★★★★★

Victor a Victorie se mají brát, tak jak si jejich rodiče přejí. Oba se dne, kdy se mají potkat, bojí, ale když se setkají, jsou příjemně překvapeni tím, jak se jeden druhému líbí. Victor však v lese při trénování své svatební řeči navlékne prsten na malou větévku trčící ze země. Je to ale zkostnatělá ruka dávno zesnulé nevěsty Emily. Ta je od tohoto okamžiku přesvědčená, že ji si Victor vzal a vezme ho do světa zesnulých, kde chce, aby spolu žili. Co bude s Viktorií? A proč zemřela Emily v den své svatby?

Foto: www.imdb.com

Film s temnou, úchvatnou atmosférou, odehrávající se ve viktoriánské vesnici, kde překrásná a jedinečná animace Tima Burtona, filmu dodává vše, co mu chybí.

When Harry met Sally

Režie: Rob Reiner

1989 ★★★★★

Můžou být muž a žena pouze přátelé? Harry si myslí, že ne, Sally že ano. Oba se dohadují po cestě do New Yorku, kde se jejich cesty rozdělí. Jejich životy se však nadále střetávají, až se z nich stanou dobří přátelé. Nebo si aspoň myslí, že jen přátelé.

Foto: www.brightwalldarkroom.com

Spletitý příběh dvou mladých lidí, kteří hledají životní lásku, je perfektním filmem pro podzimní večer.

Fantastic Mr. Fox

Režie: Was Anderson

2009 ★★★★★

Pan Lišák se svou ženou a synem žije klidný rodinný život. On je ale svým životem lehce znuděný, a tak zavzpomíná na svou loupeživou minulost a rozhodne se okrást okolní farmáře.

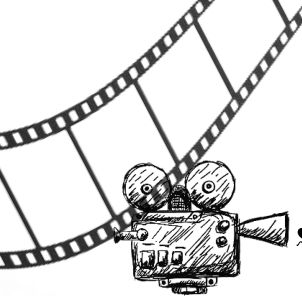
Foto: www.kinoaero.cz

To nedopadne nejlépe a ohrozí tím nejen sebe a svou rodinu, ale také všechna zvířata žijící kolem.

Krásně zpracovaný animovaný film, který může vypadat jako „obyčejná“ pohádka pro děti, ale jeho myšlenka a humor rozhodně dětské nejsou a nesou v sobě o mnoho více, než se může zdát.

Markéta

Jak prožít či přežít podzim a příchod zimy?

Dny se začaly zkracovat, slunce se téměř ztratilo z oblohy a do našeho každodenního režimu jsme zařadili kapky na kašel. I tak se dá popsat podzim či zima, které pomalu vycházejí ze svých dvířek, proč ale vynechat a zapomenout na ty příjemné chvíle, co tato období přináší?

Za sychravého počasí každý někdy vklouzne pod teplou pokrývku a pokojem nechá rozptýlit vůni svíček, ale čas od času přijde den, kdy se nenuceně ocitáme v místnosti kuchyně a máme chuť tvořit. Ale hlavou běhá otázka „co?“ a hledá svou odpověď.

Cinnamon rolls

Jemné, kynuté těsto přináší vůni skořice a vanilky s tvarohovo-smetanovou polevou. Tato pochoutka vám zpříjemní, ať už s kávou, či bez kávy jakkoliv náročný den.

Recept:

na těsto:

250 ml mléko
21 g droždí
400 g hl. mouka
cukr moučka 2 lžičky + 2 lžice
60 g máslo
0,5 lžičky soli

na náplň:

100 g máslo
3 lžice cukr krystal
3 lžice cukr třtinový hnědý
3 lžice skořice

na polevu:

250 g tvaroh
100 g smetana ke šlehání
cukr moučka podle chuti
vanilkový extrakt (nemusí být)

Postup:

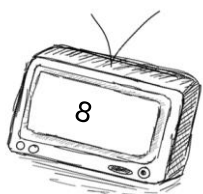
1. Do mísy nalijeme vlažné mléko, přidáme droždí, 2 lžičky cukru a řádně promícháme. Necháme odstát 15 minut, aby vzešel kvásek.
2. Ke kvásku přisypeme mouku, 2 lžice cukru, sůl a rozpuštěné máslo, vše promícháme a zpracujeme v těsto. Těsto poté překryjeme utěrkou a necháme na teplém místě kynout alespoň 60 minut, dokud nezdvíjnásobí svůj objem.
3. Mezitím si připravíme náplň. Máslo necháme odležet při pokojové teplotě, aby změklo. Cukry smícháme v míse se skořicí.
4. Nakynuté těsto rozdělíme na dva díly. Každý díl vyválíme do tvaru obdélníku, potřeme změkklým máslem a posypeme skořicovou směsí, na každý obdélník nasypeme půlku směsi.
5. Oba pláty srolujeme a nakrájíme na kousky silné cca 2,5 cm. Tyto rolky naskládáme na plech vystlaný pečicím papírem a necháme ještě odležet 15 minut.
6. V předehřáté troubě na 210°C pečeme 10–15 minut.
7. Během pečení si připravíme polevu. Do nádoby dáme tvaroh, zalijeme smetanou, přidáme cukr a pár kapek vanilkového extraktu.
8. Po vytáhnutí z trouby ještě za tepla potíráme rolky naší polevou a necháme zchladnout.
9. Nechte si chutnat!

Někdo si pokládá otázku na téma pečení, pro někoho je podstatnější vědět, čím zpestřit svůj šatník.

Já se ptám, co na sebe?

Tento rok se objevují barvy jako vínově červená, olivově zelená, čokoládově hnědá, či barva eggshell, kterou si můžeme představit jako světlou krémovou.

Létu vládl leopardí potisk a zůstává tomu tak i nadále. Tílka nahradily kabáty či kalhoty, potisk se ale může objevit i na obuvi či jiných kouscích oblečení. Zároveň se potisky objevují i v dalších variantách a napodobeninách zvířat, jako je zebra, tygr a podobné.

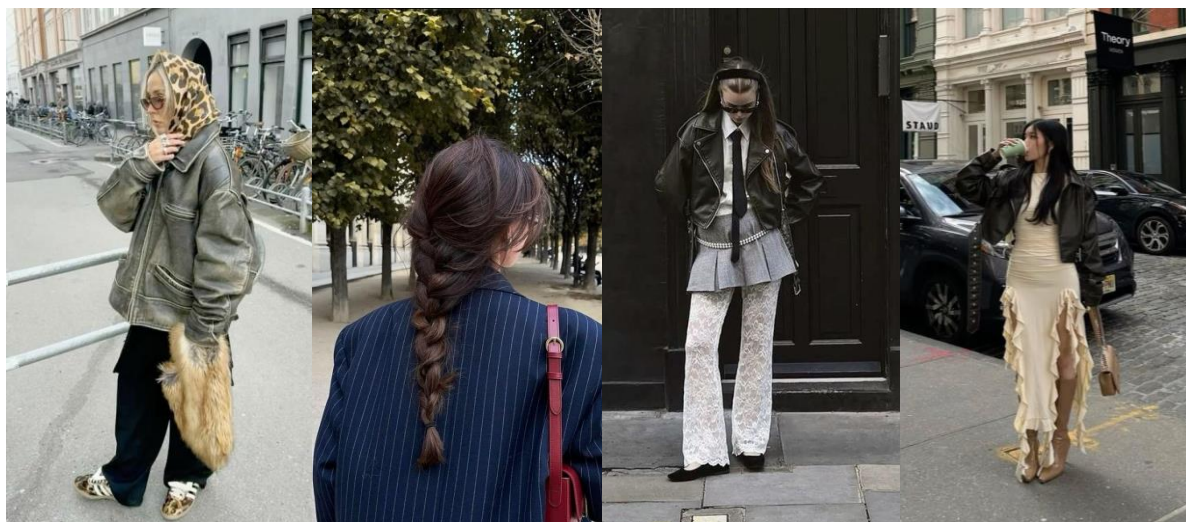

Mezi materiály převládá semiš, můžeme ho vidět na blejzrech, sukních, mikro šortkách nebo šatech. Materiálem, který je buď obdivován, nebo odsuzován, je manšestr. Ten se nosí v mnoha barvách v kombinaci s jemnějšími kousky oblečení, aby vynikla jeho hrubá struktura.

Nemusíme se bát asymetrických střihů a vrstvení, kombinovat různé druhy oblečení, zkusit experimentovat. Vrstvením budeme působit zajímavěji, možná až extravagantně, záleží, až k jakým odlišnostem mezi jednotlivými kousky dojde.

V oblasti obuvi jsou vítané vysoké kozačky, které jsou v souladu se sukněmi a pomalu se navracejícím typem užších riflí. Zajímavou, však ne příliš praktickou formou jsou drobné podpatky, kde hovoříme o jejich drobné šířce, nikoliv výšce. A nakonec přicházejí takzvané kovbojské boty, které vám zaručí pozornost ostatních.

Obohacení nebo ozvláštnění oděvů zajistí několik drobných doplňků, jako jsou šperky, šály, různé tvary, materiály a šířky pásků nebo kabelky. Zároveň se můžeme soustředit na vlasy a účesy, kde jsou žádoucí různé typy copů, drdoly se skřipci a jiné.

zdroj: Pinterest

A co když pečení není mou silnou stránkou a oblečení mě nezajímá, co mám teď dělat?

Procházky přírodou jsou krásné v každém ročním období a vždy s sebou přinesou něco nového. S horkým čajem v ruce a se společností po boku či o samotě tak máte šanci poznat nová místa nebo se vrátet k těm oblíbeným.

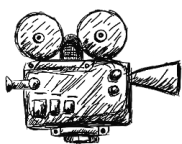
Pokud dáváte přednost společenským aktivitám, vyražte do kaváren, objevte nové čajovny, navštivte divadelní sál. S příchodem zimy přichází i plesová sezóna, tak oblékněte šaty a obleky, zopakujte taneční figury a není nač čekat.

Během těchto dní můžeme prohlubovat pouto s rodinou a přáteli v rámci činností jako hraní deskových her, společné tvoření, ruční práce. Proč se nenaučit plést a šít?

Pro gurmány, co rádi vaří, tu máme výzvu. Vaření zvládáte, ale už vás to nudí pořád dokola, zkuste si tedy zavařit na téma. Vyberte si určitou zemi, která vás zaujala, např. Mexiko, Itálie, Francie, Vietnam a připravte pro své drahé pokrmy od předkrmů po dezerty.

Tereza Dvořáčková

Plot twisty a videohry

Jako v každém dnešním médiu i ve hrách se setkáme s plot twisty. Jevem, který je častější a důležitější, než se může na první pohled zdát. Od starořeckých tragédií až po současnou filmovou pop kulturu se plot twisty staly důležitým narativním prostředkem, který často prakticky definuje dané dílo. Když se bavíme o Oidipovi, nejde se vymanit z překvapivého zjištění, že zabil svého otce, když se bavíme o Fincherových filmech, nebo dokonce o Star Wars, jsou plot twisty zrovna to, co si z nich často pamatujeme a o čem právě mluvíme. Co ale teda ty zpropadené plot twisty jsou? Nejčastější definice, se kterou osobně souhlasím, je vysvětluje jako nečekané zvraty děje, jež následně mění náš pohled na prvky díla.

To, co mě na nich ale osobně fascinuje, je naopak to, jak se v různých médiích rozdílně zobrazují. Zrovna fakt, že jsou hry interaktivní formou vyprávění, jejich plot twistům otevírá nové možnosti, jak nás klamat a překvapovat. V tomto článku vás seznámím se třemi hrami, které velmi odlišně a kreativně ukazují sílu plot twistů.

Obrázek: <https://indian-tv.cz>

Before Your Eyes

První z vybraných her má plot twist docela typický. Jeho častou formou je, že nám děj něco zatajuje či mlží a po jeho odhalení dodává příběhu nový kontext. Tuto (takřka filmovou) verzi plot twistu lze nalézt i v této hře. Čím je ale tím pádem vůbec důležité, že je to hra? Kvůli své premise. Musím vás mírně uvést do kontextu hry. Jedná se o příběhovou adventuru, která jako svůj hlavní způsob hratelnosti zvolila zrak a premisu posouvání času. Hru hrajete tím, že mrkáte do své webkamery, a to vás posouvá do různých životních etap hlavní postavy. Toto je velmi zajímavé a originální a tvoří to nové dilemata v hraní. Například jste ve velmi zajímavé scéně, ale omylem mrknete a najednou jste úplně jinde.

Toto pravidlo hra však jednou poruší, a to právě v momentu, kdy nastane hlavní plot twist hry. Game play se v této pasáži mírně změní. Místo mrkání po vás naopak hra chce, abyste na určitou dobu oči vůbec nezavírali. Pokud mrknete, hra se neposune jako v jiných částech, ale pouze vás vrátí na začátek této „nemrkačí“ pasáže. Z toho plyne, že vaší jedinou možností, jak se jakkoli dostat dál v příběhu, je doslova konfrontovat zlomovou událost s otevřenýma očima. Hra je emotivní horská dráha a nedoporučuji jim lidem, kteří se snadno rozbředí, ale pokaždé, když si vzpomenu na její příběh, nenávratně se musím zamyslet i nad způsobem, jak byl tento příběh vyprávěn. A opravdu nelžu, když řeknu, že jsem nikdy nehrál něco podobného.

Final Station

Druhá z vybraných her má plot twistů mnoho a z důvodu, že si myslím, že je nejlepší tento příběh prožít na vlastní kůži, zmíním pouze jejich prostředky a jeden konkrétní z nich, který se stane ze začátku hry. Tato hra často srší beznadějí a tu zobrazuje v něčem, co bych nazval jako „enviromentální“ plot twisty, což jsou projevy do okolí způsobené vaší činností. Je zajímavé, že jde nejenom o vaše samotné akce ve hře, ale i jak vám je hra

Obrázek: Koláž herních lokací

ukazuje. Jednou ze dvou forem game playe jsou zhruba 5minutové pasáže, kdy se dostáváte z jedné lokace do další. V těchto pasážích vidíte svůj malý vláček před krásnými, až děsivými ručně kreslenými scénériemi pixel artu. Ale abyste se náhodou nekočali, hra vám dává za úkol udržet chod vlaku a stav cestujících. Tím pádem, když vidíte něco zvláštního, působí to takřka nepodstatně, protože máte vlastní problémy a úkoly ve vlaku. Hra vás jakoby nutí ignorovat okolí, a to následně otočí v jednom z mnoha jejích plot twistů. Máte dovést nějaký box do nějakého města. Moc se o tomto úkolu nedozvíte, takže působí docela nepodstatně. Vše proběhne hladce a vy si v klidu jedete zase jinam, ale mezi vámi a další lokací se scénérie najednou změní. Vaše obrazovka zbělá a v dálce z místa, odkud jste odjeli, se zvedá atomový hřib. Sedíte ve vlaku, který se neustále rozbíjí, a pozorujete výbuch obsahu vaší zásilky. Svět se najednou zvětší a aspoň na chvíli se udržení vláčku stane nepodstatné.

Hotline Miami

Bylo by to prakticky herezí, kdybych se v textu o kreativních narativech ve hrách nezmínil o Hotline Miami, protože si hra hraje s vámi prakticky stejně moc jako vy s ní. Analýza jejího příběhu je složitá a moje snaha apeluje čistě na její plot twist od využití nespolehlivého vypravěče po environmentální vyprávění. Je opravdu těžké dát tuto hru do uzavřeného boxu, ale právě její bezbřehost je to, co mě na ní fascinuje.

Obrázek: steampowered.com

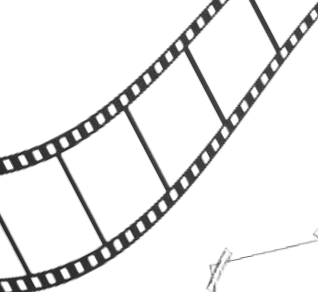
Hra využívá plot twisty stylem nemožným v jiných médiích, protože příběh je vykládán v samotné hratelnosti hry. Ta je skoro čistě záložnou na násilí, což možná není zas tak šokující, jak se může zdát. Hotline Miami vyšlo v roce 2012, kdy byly střílečky jako Call of Duty nebo Gears of War dominujícími a nejprodávanějšími hrami na trhu. Hrajeme v nich prakticky „stroje na zabíjení“. Game play je založen na střelení a rozsekávání pixelů na obrazovce tisíci různými způsoby. To se ale dané hry často snažily odůvodnit bojem za fiktivní vlast, záchranou či pomstou blízkého nebo klasickým: „Je to pouze hra. Proč se ptát na důvod?“ Hotline Miami funguje jako kritika a zároveň určitá antiteze ne jenom pro samotný dobový trh, ale i pro myšlenku odůvodnitelného násilí. Hra nám ve své hlavní dějové lince nikdy nevysvětlí důvody, proč hrajeme za vraha, ale dává nám indicie. „Přece nějaký ten důvod musí být, ne?“ To způsobí, že prakticky plot twist ve hře hledáme. Ten dostaneme ve skrytém konci, čímž si s námi taky hra hraje. Na to, abychom našli důvod násilí, musíme najít skrytá písmenka v levelech hry, čímž znovu způsobíme další digitální násilí tím, že je levely hrajeme znovu. Poté, co se nám podaří odemknout skrytý konec, hra se nám konečně vysvětlí, ale asi ne způsobem, který je moc uspokojivý. V místnosti skrytého konce nás konfrontují dvě postavy vymodelované podle vzhledu hlavních vývojářů. Zeptáme se jich: „Proč jste celou hru zabíjely?“ Ony nám až bezohledně odpoví frází: „Proč ne. Je to hra.“ Takřka se nám vysmějí, ale ne kvůli tomu, že hledáme odůvodnění, ale kvůli tomu, že by vůbec nějaké dobré odůvodnění existovalo. Plot twist v tom, že plot twist neexistuje. Nutí nás se ptát na to, jestli by nějaký dlouhý monolog těchto dvou postav něco změnil. Kromě nějakého pudu zadostiučinění pro nás. Díky tomu nás nutí dívat se jinak ne pouze na hru, ale na násilí v médiích obecně.

Obrázek: <https://problemmachine.wordpress.com>

Rostislav Vermouzek

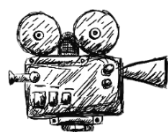

PODZIM
2024

Próza od žáků

Slovo redakce: Příchod studeného větru s brzkou tmou se viditelně neprojevuje jenom na častých rýmách, ale i na tématech nabízených textů. V povídce Blednutí na vás dýchne dozvuk proběhlého října a Halloweenu ve své hororové atmosféře. V druhém textu, analýze filmu Metropolis, který je stejně vlivný jako melancholický, se dozvíte, proč se o tomto němém filmu bavíme do dnešního dne.

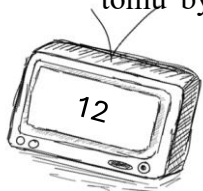

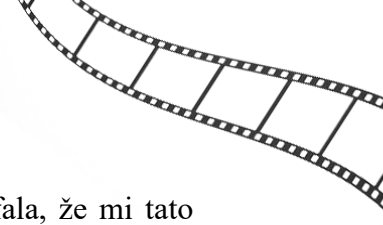
Blednutí

Ráda bych na okraj této zažloutlé fotografie napsala datum, avšak už necítím jistotu, kterou jsem nazývala časem. Do jisté míry bych se ještě mohla spolehnout na prostor, i když v něj jsem také ztratila jakousi důvěru.

Vzpomínám si na ten chladný večer na konci října. Barevné listí se povalovalo v kalužích na okraji silnice a večerní mlha pomalu houstla, až nakonec zahalila i samotný měsíc. Byl to jeden z těch pošmourných dní, kdy se člověk cítí jaksi komfortně, protože může být v teplém pokoji a zima na něj zírá pouze zvenčí. Poté, co jsem tuto scénérii chladu spatřila, zapálila jsem svíčku na psacím stole. V tuto chvíli už jsem si přála pouze zalehnout do teplých peřin a přenechat své myšlenky tajemnému snění, a to se také stalo. Víím, že mě spánek přemohl takřka v okamženi.

Svítání se pomalu přikradlo a s ním přišlo i mé probuzení. Skoro okamžitě mi došlo, že je něco jinak. Už podle hmatu jsem cítila, že oblečení, co mám na sobě, neodpovídá tomu, ve kterém jsem večer šla spát. Tlukot mého srdce se zrychlil, když jsem spatřila svůj pokoj. Ten náhle vypadal, jako by se v něm zastavil čas. Ošklivé vybledlé tapety a nábytek silně působil, že byl moderní před několika desítkami let. Začala se mi motat hlava a úzkost mi sevřela hrdlo. Najednou jsem zaslechla čísi hlas vycházející zpoza dveří tohoto pokoje. „Jsi už vzhůru?“ Bylo mi jasné, že hlas mluví na mě. Byl to ženský a poměrně vysoký. Po chvíli jsem se rozhodla popravdě odpovědět tichým „Ano“. „Tak se hezky obleč, víš přece co je dnes v plánu,“ řekla žena. Poté jsem zaslechla kroky vzdalující se směrem od pokoje. Rozhodla jsem se vstát a přejít místnost k šatní skříni, která působila velmi starožitně. Nechtěla jsem zůstat v pokoji dlouho, aby se žena nemusela vracet a znovu mě pobízet. Oblečení, co jsem v ní našla, vypadalo jako z minulého století. Vytáhla jsem jakési šaty a navlékla je na sebe. V tu chvíli mi došlo, že potřebuji najít zrcadlo. Rozhlédla jsem se po pokoji. Na psacím stole leželo malé zrcátko. Zvednula jsem ho a s pocitem strachu jsem do něj pohlédla. Spatřila jsem svou tvář, nebo minimálně tvář velmi podobnou té mojí, ale stejně bylo něco jinak. Na hlavě jsem měla úplně jiný účes. Položila jsem zrcátko zpět na stůl a pomalu jsem vykročila ke dveřím. Mé kroky se ozývaly chodbou. Tou stejnou chodbou, která je před mým pokojem, až na to, že na téhle byly po stěnách nalepené ošklivé tapety. Došla jsem do místa, kde se měla nacházet kuchyně, a tady tomu bylo stejně. U stolu jsem spatřila muže, co právě snídal, a ženu, co stála u starých

kuchyňských kamen. „Konečně jsi tady,“ poznamenal muž. Já mlčela a doufala, že mi tato strategie nepřinese žádné problémy. Žena přede mě postavila talíř, na kterém byly vajíčka a chléb. „Nasnídej se, ale rychle,“ řekla a u toho mi podávala velmi starý příbor. Bez chuti k jídlu jsem začala rychle hltat vajíčka. Jídlo bylo dobré, ale mně se navalovalo a byla jsem ráda, když přišlo poslední sousto. Muž a žena vyšli z kuchyně a pobídli mě, ať jdu za nimi. Roztřeseně jsem je následovala. Vyšli na zahradu a já se držela kousek za nimi. Pamatuji si, že na levé straně pěšinky stojí velký starý ořech, teď tu však byl pouze maličký stromeček, ne o moc vyšší než já. Pomalu mi celá skutečnost začala zapadat do sebe. Místo, na kterém jsem, je totožné, jediné, co je jiné, je čas. Přesto moje hlava nebyla schopná tuto realitu přijmout. Bylo možná bláhové nazvat celou situaci realitou, ale všechno působilo natolik skutečně, že jsem došla k tomuto závěru.

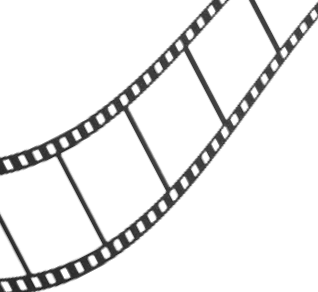
„Pan fotograf už tu čeká, no tak si pospěš,“ řekl poněkud nabručeně muž. Zhlédla jsem malého muže v cylindru s černým dlouhým kabátem. Ten poskakoval okolo obrovského fotoaparátu. „Zdravím vás,“ řekl fotograf. Muž i žena opětovali jeho pozdrav a já jsem se k nim tiše přidala. „Tak prosím, slečno vy sem doprostřed.“ Pomalu jsem si sedla na starou židli stojící před domem. „Vy běžte z obou stran vedle ní,“ poznamenal fotograf nadšeně, „ano to bude dobré, tak teď nehýbat.“ Silný záblesk fotoaparátu mě zcela oslepil.

Vzbudila jsem se politá vlnou chladu a strachu. Nějakou dobu mi trvalo si uvědomit, že pokoj, ve kterém se nacházím, je můj starý dobrý známý pokoj bez těch ošklivých tapet. Rychle jsem vstala a vydala se k zrcadlu, co visí v rohu mého pokoje. Byla jsem to já, zase taková jako před tím bez zvláštního účesu a starých šatů. Přešla jsem k psacímu stolu a jediný pohled mi stačil, aby mé srdce začalo opět bušit jako o život. Pocit omdlení se znovu vrátil. Ležela tam stará černobílá fotografie. Na ní byla žena a muž z mého snu a uprostřed já s divným účesem. Avšak moje postava se od těch jejích lišila. Byla jakoby průsvitná.

Několik minut jsem na fotografii zírala a pak mi došlo, že se z ní pomalu vytrácím. Panika mě pohltila a rychle se rozpínala po celém těle. Co se stane, až zmizím úplně? Kde skončím a kdy skončím? V rychlosti jsem popadla tužku a na druhou stranu fotografie jsem vepsala svoji vzpomínku. Poté, co se druhá strana kompletně zaplnila textem, jsem fotografii opět otočila, jen abych zjistila, že ze mě zbývá pouhá silueta. Pomalu mi začalo docházet, že ať se budu jakkoliv snažit, tak proces nezastavím. Možná to bude můj konec či úplně nový začátek nebo se nic nestane anebo budu probuzena ze snu a třeba budu opět řešit otázku času. Možná budu mít štěstí a dozvím se to, anebo také ne. Ať už to bude jakkoliv, budu to muset přijmout. Proto jsem sfoukla svíčku na stole a zůstala sedět v naprosté temnotě, dokud se na obloze znovu neobjevil měsíc za baldachýnem mlhy.

Lau

METROPOLIS

„Stejně tak hluboko, jak se pod zemským povrchem rozkládalo dělnické město, tak se nad ním tyčil komplex zvaný „Klub synů“ se svými přednáškovými sály a knihovnami se svými divadly a stadiony.“

Těmito slovy začíná jeden z nejdůležitějších a nejvlivnějších filmů nejen 20. století. Němý, černobílý, expresionistický film Metropolis, natočený německým režisérem Fritzem Langem z roku 1927, je považován za vůbec první sci-fi film a základ dnešní fantastické kinematografie. Film v době svého vzniku čelil kritice, byla mu vyčítána přehnaná naivita, idealistický konec a jeho „komunistické“ poselství. Metropolis inspiroval mnoho pozdějších sci-fi filmů, jako například Blade Runner a Star Wars. O skoro sto let později je stále aktuální a inspirativní.

Píše se rok 2026, společnost je rozdělena na chudé dělníky, kteří pracují desetihodinové směny v továrnách, a bohatou intelektuální třídu, která pořádá každý den večírky a od rána do večera se baví. Freder, syn Joha Fredersona, prezidenta celého města Metropolis, si užívá života a radovánek v prostoru nejsvrchnějších pater města, který se nazývá zahrada rozkoše (inspirován rajskou zahradou). Zde tráví celé své dny s dalšími bohatými mladými lidmi, společně sportují, tancují a baví se. Tento bezstarostný život naruší až příchod Marii, která pochází dělnické vrstvy. Obklopena malými dětmi z dělnických rodin vnikne do prostoru zahrady a prohlásí: „Toto jsou vaši bratři, toto jsou vaše sestry.“ Freder se na základě tohoto setkání vrhá do prozkoumávání částí města, které mu dosud zůstávaly skryté. Vyzkouší si na vlastní kůži, jaké to je pracovat deset hodin u nenasytných strojů, chrlicích ze svých ocelových chřtánů páru, prahnoucích po lidském potu, po oleji, které je budou neustále a bez přestávky pohánět. Po konci směny je pozvaný na tajné setkání do prastarých katakomb města. Povolala si je k sobě Maria, která prorokuje příchod „prostředníka“ mezi dělníky a bohatými magnáty. Nepodněcuje k násilné vzpouře, ale naopak k tomu, aby dělníci hledali mírové východisko. Maria má poté krátké kázání o Babylonské věži a připodobňuje tento biblický příběh k současné situaci ve městě. Freder poté omámený zamíří do kostela, kde se mu v halucinacích objevuje sedm lidských hříchů společně se smrtí a v otevřené Bibli, již zahlédneme v prostřihu, můžeme vidět tuto pasáž:

Tu jsem spatřil ženu sedící na dravé šelmě nachové barvy, plné rouhavých jmen, o sedmi hlavách a deseti rozích.

Ta žena byla oděna purpurem a šarlatem a ozdobena zlatem, drahokamy a perlami; v ruce držela zlatý pohár, plný ohavností a nečistoty svého smilství

a na čele měla napsáno jméno – je v něm tajemství: „Babylón veliký, Matka všeho smilstva a všech ohavností na zemi.“

Viděl jsem tu ženu, zpitou krví svatých a krví Ježíšových svědků.

Biblické motivy se v Metropolis objevují často, přestože film sám přímo o křesťanství není, ani se nedá za křesťanský film považovat. Nejčastěji zmiňovanou pasáží je zde právě tato pocházející ze Zjevení Janova, jež pojednává o Babylonské nevěstce, která je ztělesněním všech sedmi hříchů a konce světa.

A řekl mi: „Vody, které jsi viděl, nad nimiž ta nevěstka sedí, to jsou národy, davy, rasy a jazyky.

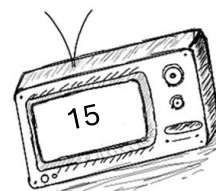
A těch deset rohů, které jsi viděl, i ta šelma pojmu nevěstku v nenávist, oberou ji o všechno až do naha a budou rvát její tělo a spálí ji ohněm.

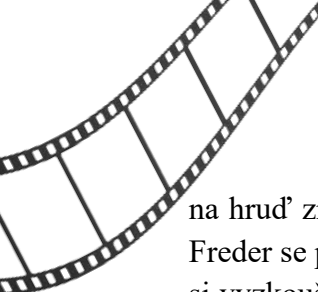
Neboť Bůh jim vložil do srdce, aby provedli jeho záměr, řídili se jedním úmyslem a odevzdali šelmě svou královskou moc, dokud se nedokoná, co Bůh řekl.

Ta žena, kterou jsi viděl, je veliké město, panující nad králi země.“

Babylonská nevěstka je město Babylon samo, hříšné a spějící k zániku. Ve filmu můžeme najít mnoho paralel mezi biblickým městem Babylon a megapolis 21. století Metropolis. Obě města jsou technickými skvosty své doby, postavena pomocí nejmodernějších technologií, s velkými ambicemi, k jejich zániku je přivedou až obrovské rozdíly mezi jejich obyvatelstvem. Ve starověkém Babylonu se lidé, kteří naprojektovali nejvyšší věž světa, snažili přiblížit Bohu. Ten je ale potrestal, protože věž byla vystavěna ke slávě člověka, nikoliv Boha. Bůh tehdy rozdělil dosud jediný lidský jazyk ve více jazyků a rozešnal lidi po celé zemi, lidé se nedokázali domluvit a věž už nikdy nebyla dostavěna. V Metropolis se společnost rozdělí na dvě třídy, které jsou navzájem oddělené a nerozumí si nikoliv proto, že by nemluvily stejným jazykem, ale proto, že se jejich životy tak diametrálně liší a nedochází mezi nimi k žádnému kontaktu. Společnosti, ve kterých jsou propastné rozdíly mezi třídami, často končí revoltou chudé třídy a následným společenským kolapsem (ať už jde o revoluci, občanskou válku, několik let bezvládní a chaosu atd.). Z historie bychom jako nejslavnější příklady mohli zmínit například Velkou francouzskou revoluci nebo Říjnovou revoluci (jedna vedla k absolutismu Napoleona Bonaparte, druhá ke komunistické diktatuře a Sovětskému svazu). V Metropolis je vykreslen dystopický svět, ve kterém doba strojů pohltí lidské životy, ať chudých, či bohatých, kde na povrch vyplavou všechny špatné vlastnosti lidstva a doženu toto kolosální město k jeho tragickému zániku. Je to představa They von Harbou o budoucnosti světa, která v době psaní scénáře visela na vlásku.

„Jediný způsob, jak se zbavit pokušení, je podlehnout mu.“ (The only way to get rid of temptation is to give into it.) Tento citát Oscara Wildea je natisknutý na reklamních letáčích, které ve filmu vyhazuje do vzduchu jistý dělník. Velkým, tučným písmem je na nich napsaný název místního klubu Yoshiwara (česky Jošiwara – název klubu odkazuje na čtvrť na severozápadě japonského hlavního města Tokio, známou jako tradiční středisko japonské prostituce), v rohu papíru je menším písmem napsaný již zmíněný citát. Tento leták si

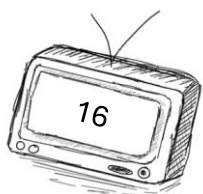

na hrud' zmateně tiskne dělník Georgy, který je převlečen za Frederu, syna prezidenta města. Freder se při prozkoumávání dělnického města rozhodne vyměnit místo právě s Georgym, aby si vyzkoušel, jaké to je deset hodin v kuse pracovat u jednoho stroje. Dělník Georgy, který se zbavil dělnického mundúru, v bílém Frederově obleku kráčí k nablýskanému černému autu a ukazuje řidiči na papírku naškrábanou adresu Frederova bydliště. Zdá se mu, jako by byl ve snu, nevěřicně pozoruje bankovky, které objevil v kapse obleku. Vyhlíží z okna a spatří nádhernou dámu, jak se ve vedlejším autě líčí a připravuje na večírek. Nedokáže od ní odtrhnout oči. V tom okamžiku do auta skrz otevřené okno proniknou propagační letáky klubu Yoshiwara. Georgy si je čte znovu a znovu, nechápe, v jakém víru rozkoše a pokušení se právě ocitl. Klesá na kolena a k hrudi si tiskne několik těchto letáků. Pomalu mu dochází, jaký život žije intelektuální smetánka města a přemýšlí, jestli chce podlehnout této slastné změti krásy a zábavy. Citát pochází z Wildeovy nejslavnější knihy *Obraz Doriana Graye*, ve filmu není ale kompletní. Celé jeho znění je: „*Věřím, že jediný způsob, jak žít, je být věrný sám sobě. Jediný způsob, jak se zbavit pokušení, je podlehnout mu.*“ (I believe the only way to live, is to be true to oneself. The only way to get rid of temptation is to give into it.)

Jsme to, co nás pokouší? Měli bychom podlehnout tomu, co nás svádí? Film *Metropolis* ukazuje konzumerismus a kritizuje některé praktiky kapitalismu. Jak děj tak vizuální stránka byly velice ovlivněny Langovou návštěvou New Yorku. Se svými k nebi se tyčícími mrakodrapy a zářivými světly byl New York, vystavěný převážně dělníky imigranty z mnoha chudých oblastí nejen Evropy ale celého světa, vždycky považován za centrum amerického ekonomického úspěchu.

Knihy *Metropolis* They von Harbou, autorky stojící i za scénářem filmu, vyšla roku 1927 v době tzv. Výmarské republiky. Německo se pomalu vzpamatovávalo z ničivé první světové války. Rokem 1924 byla obnovena velká míra měnové a politické stability a republika se následujících pět let těšila relativní prosperitě. Tomuto období někdy říkáme zlatá dvacátá. Vyznačovalo se výrazným kulturním rozkvětem, společenským pokrokem a postupným zlepšováním zahraničních vztahů. Film *Metropolis* byl natočen několik let před velkou hospodářskou krizí (ta nastala roku 1929), druhou světovou válkou, poválečným dělením Evropy na východní a západní, pádem železné opony, vzestupem internetu a prekarizovanou prací, přesto je jeho poselství stále aktuální. Můžeme se ptát, jestli film opravdu předběhl svou dobu, anebo se jako společnost potýkáme stále se stejnými problémy. Můžeme kritizovat jeho poněkud idealistický konec, kdy si hlava celé *Metropolis*, strůjce tohoto systému Joh Fredersen (mozek) za pomoci svého syna Frederu (srdce) stojícího uprostřed potřeše rukou s vůdcem dělníků celého dělnického města Grotem (ruce) a dojde k usmíření. Dochází tak k naplnění poselství celého filmu: „*Prostředníkem mezi mozkem a rukama musí být srdce.*“ (*Mittler zwischen Hirn und Hand muss das Herz sein.*). Film tedy nekončí apokalypsou, ke které celou dobu směřoval, ale dává nám naději na zlepšení. Odklání se tak od své biblické inspirace, v níž nastává konec světa, a nabízí nám alternativní konec.

V současné době můžeme poprvé v historii sledovat válečné konflikty a genocidy v přímém přenosu, jsme propojeni víc než kdy dřív, ale ve společnosti dochází k většímu rozkolu a radikalizaci. Možná proto je dnes důležitější než kdy dřív najít svého prostředníka. Možná nemusí mít konkrétní podobu člověka, kterým je ve filmu právě hlavní postava Frederu, ale

může mít naopak podobu pro každého člověka jinou. Co se stalo se srdcem v dnešním světě? Jsme ochotní ho hledat, a ne na něj – jako ve filmu – čekat jako na spasitele?

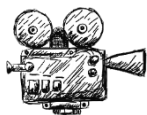
Jako člověk, který za svůj život přečetl pouze jednu sci-fi knihu, která ho unudila k smrti, a je humanitně orientovaný, jsem si tento film z celého srdce užila. Přestože je film dystopický a pojednává o společnosti vystavěné na strojích a technologiích, zaujal mě svým pohledem na lidi – jak na jednotlivce, tak na společnost. Metropolis je také po vizuální stránce nádherný ovlivněný styly, jako je art deco, bauhaus nebo futurismus. Speciální efekty, které byly ve filmu použity, byly na svou dobu neskutečně pokročilé a mnohé z nich byly překonány až v 50. letech 20. století. Film byl nedávno promítán na sci-fi festivalu Future-Gate, kde byl doprovázen živou elektronickou hudbou v podání Leoše Horta alias HRTL a, která ještě více umocnila můj zážitek z tohoto filmu. Dne 1. ledna 2023 vypršela tomuto filmu autorská práva, čímž se stal volným dílem. Je nyní dostupný na YouTube nebo v lepší kvalitě na anglické Wikipedii.

Eliška

Básničky

Slovo redakce: Pokud na vás přichází pochmurná podzimní nálada, určitě se zhlédnete v našich krásných, i když depresivních básních.

Už neusnu

Na kraji bdění.
Oči už zavřené čekají na konec tmy.
Myšlenky se pění
a bublinky praskají.
Barvy z podvíček se vytrácí
a ty se už nebojíš, že se tvé myšlenky
poztrácí.

Strach jde ve snu stranou často
a na jeho místo nastupuje hrůza.
Při ní oči máš vykulené, i když zavřené,
při ní není útěku ani nářku.
Neklepe na dveře, vstoupí dál,
není vždy však jasno, čeho se mám bát.
Hrůza se však dere tělem
jako horko popelem.
Blázen se ti zjeví v mysli,
otázky klade, hledá smysly.
Smyl ve mě, v tobě, v nás,
ty se nepřestáváš trást.

Už víš, že jen sen to je,
jak však najít pokoje,
když víčka přilepená jsou k tvým očím
a ty jsi zapomněl zaplatit svým pohybem
kočím.
Kam se ztrácí naděje,
už čekám, že pohárek její se rozleje.

Kam se ztrácí účta k tomu, kdo blázna
vytvořil?

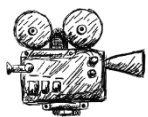
Proč je tak chamtivý a chce pořád víc,
proč se zrovna on z mých vzpomínek
vynořil?

Kope si s mým žaludkem, jako by byl míč,
ach, proč jsem měl pochopení, proč jsem s
ním hovořil,
měl jsem ho obejít, i když by se obořil.

A tak uvězněn jsem tu.

Pokud se probudím, víckrát neusnu.

Milada

Básně od Anonyma

1

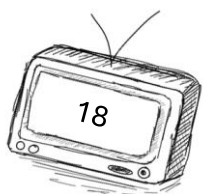
Tvé obrazy pomalu padají ze zdí
a já jejich prázdné rámy zaplňuji
neznámými tvářemi.
Čas hraje do karet zapomnění.
Už vím, že nehojí, pouze tiše krade
vzpomínky.

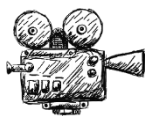
Anonym

2

byl jsi sen
a já tvoje múza
rosa na okvětních plátcích
naše touha umírala
jako umírá květina
bez vody, bez rosy
na okvětních plátcích

Anonym

Boj

V 1. části jste četli o Tiberiovi, panovníku Říše římské, a jeho synovi Drusovi. Ten se dal s posledními třemi loděmi na úprk z Kartága, když bojoval proti Kartagincům. První zpěv končí rozhovorem Jupitera, nejvyššího boha vládnoucího nebesům a hromu, s Plutonem, bohem podsvětí. Ten mu nařizuje vyčkat ještě jeden den, aby si rozmyslel trest pro Tiberia za napadení Kartága a rozpoutání války. - René Batelka (autor)

2. zpěv Drusův

Jupiter bleskem energicky hodil,
hnáty démantem se třpytící oblohu prořaly,
světlou modří mračna tmavá mocně zářila
a do čtyř fénických lodí blesk udeřil.

Plameny do výše šlehalý
a Féníčané bolestí řvali.
Těla jim se ohněm pálí
a černotou jejich kůži halí

Z mračna blankyt se v tu chvíli stal,
voda od nich odstoupila
a ohnivá kopule se utvořila,
když Jupiter mohutný blesk seslal.

A Římané šance využili
a hned se z oblasti odpíčili.
Fénické lodě těm čtyřem pomáhaly
a nasáklá těla z vody vytahaly.

Mrtvé či živé, Římany už nedohnali.
Otroky za trest bolestivě potrestali,
anžto¹ na špatných místech stáli,
když zářivé blesky na zem dopadaly
a zlost si na nich Féníčané vybíjeli,
že Římané jim kvůli nim už dávno utíkali.

Ted' hněvem jejich obličejů rdí
a jejich velitel na všechny lodě dí,
že Římané k smrti umučí.

Jedno za jak dlouho,
ale ty barbary to naučí.

„Ó mocný Jove, já děkovat ti jen můžu,
že staré děti mé si ušetřil.
Ó mocný Jove, že neztrestal si jejich kůži
a nad Plutonem je zachránil.”

O dies² později

Římané už v dálce se plaví
a jejich touhy se naplňují,
že Féníčané z beder srazí,
že oni už znova nevyplují.

Ted' oslavně jásají,
že Jupiter je zachránil
a božími syny býti musejí,
jinak by je ztratil.

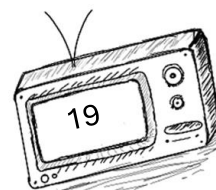
Avšak on cestu Féníčanům zatarasil,
o spálené se postarat jejich rod musil,
oni boží synové jsou, že je strasti zbavil
a jejich mysl euforickou výhrou naplnil.

A k Sicílii se na lodích pohupují
a vymýšlí, jak jich se pro jednou zbaví
a spolu ted' hlasitě promlouvají.
A o jedné Plutonovy noci navíc neví...

„Děkovat ti jen můžu,

¹ Anžto – zastaralý výraz pro slovo protože

² Dies – latinsky den

že ušetřil si děti mé.
Mé, malé, jediné,
a strhl z nich tu lůzu.

Plutone u Styxu³ jediný,
tvůj trest veliký bude strašný,
ale můj rod na zemi si nechal
a Jova i tak poslouchal.”

„Jen myslíš si, že děkovat mi můžeš,
ale trest už vymyšlený mám.
Ty synovi v noci do duše řekneš
a potom nebude veselí vám.

Když uposlechně, Vulcana⁴ nepozveme,
ale jinak tvé impérium popelem zasypeme.
Všichni bohové, každý, se rozhněvají,
že neuposlechnul jsi mé přikázání.

Tvůj syn, krev tvá,
obětuje se pro říši
a nechá se zabít,
jak káže pomsta má!”

O mnoho hor⁵ později a millepassusů⁶ dále

Když Drusus, syn Tiberův na Sicílii
vstoupil
a nohy i ruce do vlhké trávy strčil,
znaven výpravou a zorou⁷ zapadající,
lehl hlavou do hlíny a stal se z něj
usínající.

A když mezi bdělosti a spánkem kolísal,
v hlavě se mu strach na klid měnil.
Chřípí se hned roztáhlo
a hned zase stáhlo.
Jeho dech se zpomalil
a tlukot srdce uklidnil.

³ Styx – jedna z řek v podsvětí

⁴ Vulcanus – římský bůh ohně a patron kovářství

⁵ Hora – římská jednotka času udávající jednu
hodinu

Hleď, kdo tam v dálce je,
v temnotě převeliké, neprůsvitné.
Postava vysoká k němu pje,
že má jít k němu po stezce kamenné.
A poznává ho, může to být jen jediný,
velké ruce svalnaté
a jeho tělo mohutné,
ale jeho pohled smutný, prázdný,
neměnný.

„Co děje se, otče, že tu tě vídám?
Možná protože jsem bezmocný
a že nevím, co vůbec dělám,
když vidím lid svůj velký, ztracený.

Otče, mluv a nenech mě čekat,
nebo to nevydržím.
Přišel jsi mě snad ztrestat,
že se do trávy položím,
když vojáci naši u Kartága umírají
a stařešinové na ostrově pospávají.

No tak. Už mluv.
Mé srdce už to déle nevydrží.
Jaká tajemství tvá mysl střeží?
Pojednou promluv...”

„Synu můj, Pluto starochům pošle ušetření,
ale tebe, pouze tebe lvům předhodí.
A nemysli na rozkazu nesplnění.
Jinak se naše říše znovu nezrodí.
Musíš to udělat, jinak ztrestá všechny vás
a nebude útěku a nebude záchrany
a nebude slitování a on udeří do vás
a všechny ženy budou bez mužů ztraceny.
Nesplníš to, a ani ženy spásy se nedočkají,
protože si na pomoc Vulcana přivolají.
Všichni bohové budou naštváni,

⁶ Millepassus – římská jednotka délky – zhruba
1,5 kilometru

⁷ Zora – básnický název slunce

i vy, do jednoho budete utraceni!
Prvně muži a jinoši ve falangách skonají,
jak proti přesile státi statečně hodlají,
a pak ženy a děti popelem zardoušeny
a žhavým jazykem ohně utrápeny.

To pověděl mi po smrti Pluton,
a když nesplníš to, co já přísně káže ti,
po smrti se budeš muset na svět vrátiti.
A zrodíš se znovu jako Neron⁸.“

„Otče, Nerona neznám,
a proto důvod na smrt nemám.
Já nechci umřít. V lásce na světě žiji,
doma mám manželku a tři děti.”

„Ty musíš skonat, jinak tvé děti zemřou.
A budou se ptát,
proč život jejich končí smrtí tak brzkou.
A ty jim řekneš, že za to můžeš.”

„Ty jsi to všechno snad nerozpoutal?
A ani sám by ses kvůli mně neobětoval?
Z Říma si kvapně najednou odjel,
a čas v časech strašných na nás neměl.

Mého bratra pretoriáni⁹ uškrtili
a jinochy jako mě k sobě verbovali.
Ty sám si doma zůstal
a mě do bitvy poslal.

Bál ses snad, že tě sesadím,
ale teď kvůli tobě se utratím.

Jen kvůli dětem svým to udělám
a teď mi pověz, jak zabít se mám.”

„Ty nebudeš se sám lehce zabíjet,
ale samotný Rex¹⁰ ti hlavu usekne.
Aby žádný válečník se nemusel pobíjet
a nakonec mysl tvá do strže propadne.”

„Proč Rex, ten mě k smrti umučí?
Ale co nadělám, když se to zúročí?
A národ, na světě jediný, čistý,
bude mě milovat za žertvu¹¹ mou
a stane se ze mě bůh lítostný.

Budu světu velkoryse pomáhat
a nikomu nic nebudu nalhávat
a děti mé darem velkým obdařím
a tebe z nebes v pekle zřím.“

„Konec neukvapuj,
prozatím jen miluj
všechny okolo a řekni jim, že bát se
nemusí,
protože tvá hlava sama to všechno vyřeší.”

A teď, teď už jít musím
a to stejné Rexovi povím.
A tobě se má duše omlouvá,
že za otce mě nemáš
a že zrudá ve mně promlouvá.“

René Batelka

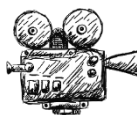
⁸ Nero či Neron – římský poslední císař lulsko-claudijské dynastie vládnoucí v římské říši

⁹ Pretoriáni – osobní garda římského císaře

¹⁰ Rex – latinsky král

¹¹ Žertva – zastaralé oběť

Slovo redakce: Na konec jsme si pro vás připravili rozhovor o připravovaném podcastu TiGy on Air. Dozvíte se vše o jeho vzniku, kde ho najdete, ale také proč se na něj těšit.

Se zakladatelkou našeho nového školního podcastu Katkou Procházkovou jsme se domluvili na krátkém představení v TiGy v podobě rozhovoru. Katka patří mezi angažovanější lidi na této škole, působí jak ve školním parlamentu, tak se také účastní mnoha školních akcí a nyní začala i svůj vlastní školní podcast TiGy on Air. Položila jsem Kačce několik otázek:

Co tě inspirovalo začít školní podcast?

Vždycky mě zajímala pedagogika a školství, původně jsem chtěla psát právě k vám do TiGy články o našich učitelích (jak se stali pedagogy, o jejich cestách a příbězích), ale nakonec jsem se o těchto věcech rozhodla mluvit v podcastu, který mi byl nabídnutý přes školní parlament. Později jsem si začala všímat různých témat, která bych ráda shrnula, jako třeba semináře, ale i maturita (jak to vlastně funguje a pohled studentů) a spoustu dalších podnětů. Vlastně jsem zjistila, že existuje spousta školních podcastů! Můj nejoblíbenější je z Gymnázia Šumperk, jmenuje se Podcast 203, tam dělají zajímavé rozhovory s učiteli, které ani neznám, ale jejich příběh mě tak zaujal, že to vlastně vůbec nevadilo.

Na jakých platformách TiGy on Air najdeme?

Doufám, že na Spotify! A asi jenom na Spotify... (Kačka lehce naznačila, že s tím byly drobné komplikace.)

O čem bude první epizoda?

Prvním dílem bude v podstatě ne tolik zajímavá, ale nutná pilotní epizoda, kde shrnu, o čem školní podcast bude, jak jsem se k tomu dostala, cíl podcastu a proč tak dlouho trvalo, než vyšel. Taky se těším, až budu moct mluvit o Erasmu! Přijde mi to jako skvělá příležitost. A také jsem si přála první epizodu nahrát s panem učitelem Matulou, který se mě každou hodinu dějepisu ptá, kdy konečně vyjde, teď jsem se však dozvěděla, že není rád středem pozornosti, tak nevím, jak to bude...

Jak hodláš s tímto konceptem pokračovat?

Moc se těším na tu rozhovorovou linku jak s učiteli, tak s nějakými zajímavými absolventy, už jich mám pár dohodnutých, ale to je překvapení. Bude tam ale i nějaká psychická podpora (domluvila jsem se i s odborníky). Pak samozřejmě ta informativní linka a také rozhovory s lidmi, co dělají něco zajímavého navíc (GT Tournament, TiGy, ...). Něco pro mladší, co se sem chystají, nebo pro prváky, ale vlastně i svým způsobem pro každý ročník.

Z mého pohledu má Katka skvělý nápad a její plány zní opravdu zajímavě. Myslím, že nejsem jediná, kdo se moc těší na první díl.

Natalie

Perličky

Urbánek: Poprosil jsem včera pana Kubáta o nějaké hodiny dějepisu. No... Stačilo malé ťuknutí a spustilo se celé dějepisné zemětřesení, takže dějepis bude příští týden každý den :P

Urbánek: Život je obecně riskantní záležitost.

Kubát: Život není peříčko.

(Urbánek žáky vyvolá na zkoušení)

Urbánek: Tak mi něco pověz o vývoji ve středověku.

Žák: Ježiši!!!

Urbánek: Začal jsi dobře...

(Matula si v hodině dějepisu všimne nápisu na tabuli „Samsa“ a ptá se na Řehoře Samsu z Kafkovy povídky Proměna)

Chvíli na to žačka: To bylo to 1488 ta Samsa?

Špačková: Co byste dělal, kdyby před vámi byla taková rovnice...

Žák: Utekl

Špačková: Taková možnost není.

Urbánek: Přemysl si později vzal jistou dívku, tedy... ona to nebyla úplně dívka (rozhněv ve třídě), tím jsem nemyslel, že to byl muž, ale dáma ve věku.

(skupinka stárků přijde do třídy při zvaní na hody a nalijí z demižónu jednomu studentovi, mezitím co učitelka stojí s hlavou v dlaních. Student ten obsah rychle vyzunkne. Stárkové odejdou)

Paní učitelka zvedne hlavu a prohlásí: A mně ani nenabídli!

Žák: Nebojte, paní učitelko, stejně v tom byla jen voda, bohužel.

Redakce:

Natalie Babáková

Eliška Šafářová

Rostislav Vermouzek

Laura Pelčáková

René Batelka

Ilustrace:

Laura Pelčáková

Eliška Šafářová

Grafika:

Rostislav Vermouzek

Poděkování:

Mgr. Petr Matula, Ph.D.

Mgr. Helena Zelinková

